

Veterinærkonsulent *Johannes Arup*.

Den 12. Oktober døde Veterinærkonsulent *Johannes Arup* paa Rigshospitalet i København af en Mavesygdom. I 22 Aar havde han virket i Statens Tjeneste for vort Landbrugs Udførselsforhold, og uagtet han i disse mange Aar var bosat i Udlandet, var dog kun faa Mænd saa godt kendte af danske Landmænd som Arup. Han mødte nemlig til Stadighed til Udstillinger, Delegeretmøder og andre Sammenkomster her i Landet, altid glad ved at være hjemme og blandt Landbrugere, livlig interesseret for alt hvad der rørte sig i Landbruget, fornøjet over at træffe Bekendte og Venner og selv afholdt og anset. Hans Død vakte da ogsaa Vemod hos alle, der kendte ham, og hos mange Sorg.

Arup fødtes den 21. Marts 1844 i Møllehusene (ved Roskilde), hvor Faderen var Gæstgiver og Landmand. 1863 tog han Dyrslægeeksamen, fra 1863 til 65 fulgte han som Dyrslæge Transporter af Muldyr fra Buenos Ayres til Vestindien, derefter foretog han med Understøttelse fra Landhusholdningsselskabet Rejser i Tyskland, Østrig og Holland for at besøge fremmede Veteri-

nærskoler og studere smitsomme Sygdomme, særlig Oksens ondartede Lungesyge, og 1868 besøgte han London og Paris for at lære Kvægmarkederne der at kende. Samme Aar ansattes han som Distriktsdyrlæge i Otting ved Skive. Som saadan virkede han i 20 Aar, og han blev Egnens mest populære Mand. Fra 1876 til 89 var han først Næstformand og senere Formand for »Salling Landboforening«, der under hans Ledelse omtrent fordoblede sit Medlemsantal og stærkt udvidede sin Virksomhed. Da Statskonsulentvirksomheden i 1880'ernes Slutning organiseredes, blev han en af de dygtige Mænd, der knyttedes til den; han ansattes fra 1. Oktober 1889 som Danmarks Veterinærkonsulent i England med Bopæl i Newcastle, og han opholdt sig her, til England 1892 forbød Indførselen af levende dansk Kvæg. Han forflyttedes da (1894) til Hamborg, hvor han virkede Resten af sit Liv.

Arups Virksomhed omfattede i Følge hans Instruks specielt »alle Forhold vedrørende Afsætningen i Udlandet af danske Husdyr i levende saavel som i slagtet og i tilberedt Tilstand«; han skulde »til Landbrugsministeriet indsende Beretninger om Forhold, der er af Betydning for Afsætningen af Husdyr, Kød og Kødvarer i Udlandet, om den udenlandske Kødkontrols Fordringer og om andre Forhold af Interesse Husdyrbruget vedrørende«. Han røgtede sin Gerning samvittighedsfuldt og dygtigt, det Antal Indberetninger han afgav til Ministeriet var *legio*, og i Aarenes Løb fremlagde han, i Afhandlinger og i Foredrag, et meget stort og instruktivt Materiale til Belysning ikke blot af Forhold vedrørende Kvæg- og Kødhandelen ude og hjemme, men ogsaa af andre fremmede Landbrugsforhold. Han var stærkt interesseret i at faa oparbejdet nye Afsætningsmarkeder, f. Eks. i Norge og Schweiz, og i at faa Forsendelsen af vort Kvæg og Kød indrettet saa rationelt som vel mulig. Forøvrigt var hans Stilling ikke let. Et Par Aar efter hans Ansættelse i England forbød dette Land Indførselen af

vore Kreaturer, og da han flyttede til Tyskland, var *Bund der Landwirte* stiftet Aaret før; i al den Tid, han virkede i Hamborg, har Agrarinteresserne været fremherskende i ledende tyske Kredse, der ikke saa med venlige Øjne paa den fremmede Indførsel af Kvæg og Kød, men søgte at vanskeliggøre den med høje Told-satser og Veterinærpaabud. Arup ejede sikkert et sundt Blik paa Forholdene og søgte at faa det bedst mulige ud af dem; der var i hans Karakter noget nøgternt, som skabte en stærk Uvilje hos ham mod alt Arbejde, der tages op med Brask og med Bram blot for at gøre noget uden Hensyn til, om Resultatet er Arbejdet værd, han var en Mand med gode Kundskaber paa ikke faa Omraader, og paa sit Felt var han sikkert vor kyn-digste Mand.

Arup hørte ikke til dem, der straks vandt Menneskene. Hans noget stundesløse Væsen, hans nervøse Uro, hans lidt utydelige Organ og hans Tunghørighed virkede ikke flatterende. Men bag den nervøse Uro laa en Ligevægt i Karakteren, et sikkert personligt Standpunkt i Livets forskellige Forhold, og bag Stundesløsheden laa en Udholdenhed i Viljen, som de, der kendte ham nærmere, vidste at skatte; han var stærk i sin Eyne overfor de Maal, han havde sat sig, og lydig overfor de Opgaver, der blev stillet ham. Savnede han end *Charmeurens* vindende ydre Sider, besad han til Gengæld Egenskaber, der skabte ham gode Venner: en trofast Mandighed og solid Tilforladelighed. Han var en hjælpsom og retlinjet Mand, uden Svig og uden Krogveje.

Arup befandt sig bedre i England end i Tyskland. Han skattede vel Tyskernes Dygtighed og Grundighed, men han følte sig mere i Slægt med engelsk Tænke- og Levesæt end med tysk. I Hamborg følte han sig stedse som en fremmed Fugl, han levede i den larmende og driftige By et stille Liv og omgikkes kun faa Venner. Bedst befandt han sig hjemme i Danmark, og hans Kærlighed til Folk og Land var vokset i Inderlighed

under de mange Aars Fraværelse fra Hjemmet. I de seneste Aar talte han ofte om at søge sin Afsked, om den Glæde det vilde være ham at bosætte sig i Danmark, og da han laa dødssyg paa Rigshospitalet i København, haabede han til det sidste, at det maatte forundes ham at lukke sine Øjne i det Hjem ved Sorø, han vilde danne sig. Han længtes ud til det aabne og frie Land, hvor han havde færdedes i sine unge Aar, og hvor han følte, han hørte til. Hans Haab gik vel ikke i Opfyldelse, men det blev ham dog forundt, at han lukkede sine Øjne i Hjemlandet og blev begravet i dansk Jord.
